

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ζ.

SUMMARIUM.

Phaeacum regis Alcinoi filiam, Nausicaam, per quietem iubet Minerva vestimenta lavatum ferre ad litus insulae, in quo Ulysses procubuerat (1-47). Id facile permittente patre, ac vehiculum praebente, mane illuc pervehitur, tum opere facto ludum exercet cum ancillis (48-109). Eo strepitu excitatus Ulysses supplex implorat virginis misericordiam (110-185), ab eaque statim in tutelam receptus, lavacro, veste ac cibo recreatur (186-250): mox, diligenter admonitus, cum ancillis sequitur currum redeuntis, et occidente sole venit ad lucum Minervae, qui ante urbem est, ubi familiare sibi numen solita veneratione precatur (251-331).

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ζ.

Ὀδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἔπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· ἀντάρ Ἀθήνη
βῆ ὅ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἱ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, 5
οἱ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφηστῶν·
ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. 10
ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη Κηρὶ δαμειὶς Ἄιδόςδε βεβήκει·
Ἀκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι ρητιόωσα.
βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη 15
κοιμᾶτ', ἀθανάτησι φνὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀκινόοιο.

- παρ' οὐδ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
 20 ἢ δ' ἀνέμου ὡς πνοιή ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
 ἢ οἱ ὀμηλική μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ!
 εἶματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
 σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρῆ καλὰ μὲν αὐτήν
 ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγωνται.
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 30 ἔσθλή· χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν·
 καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἐντύναι· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
 ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστιῆες κατὰ δῆμον
 35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔστι καὶ αὐτῆ.
 ἄλλ' ἄγ', ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶφι πρό,
 ἡμιόνοισι καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσει, ἢ κεν ἄγησιν
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῆ πολὺ κάλλιον, ἢ ἐπόδεσσιν
 40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόληος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
 45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
 τῷ ἔνι τέρονται μάκαρες θεοὶ ἦματα πάντα.

ἐνθ' ἀπέβη Γλανκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἥως ἤλθεν εὐθρονος, ἣ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθάυμασ' ὄνειρον.
 βῆ δ' ἴμεναι κατὰ δῶμαθ', ἐν' ἀγγελίαις τοκεῦσιν, 50
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κηήσατο δ' ἔνδον ἐόντας.

ἣ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφουρα· τῷ δὲ θύραζε
 ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτούς βασιλῆας
 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί. 55

ἣ δὲ μάλ' ἄγχι σιᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δῆ μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
 ὑψηλὴν, εὐκνκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι θερυπωμένα κεῖται;
 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε, μετὰ πρώτοισιν ἐόντα 60

βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροῖ' εἴματ' ἔχοντα.
 πέντε δέ τοι φίλοι νῆες ἐνὶ μεγάροις γαγάασιν,
 οἱ δὲ ὀπυλόντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῆ φρενὶ πάντα μέμηλεν. 65

Ὡς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλον.
 ἔρχεν· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
 ὑψηλὴν, εὐκνκλον, ὑπερτερῆν ἀραρυῖαν. 70

Ὡς εἰπὼν, δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 ὠπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον, ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη.
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαινήν,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέσιω ἐπ' ἀπήνη. 75

μήτηρ δ' ἐν κίστη ἐτίθει μενοεικὲς ἔδωδ' ἡν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἄσκη ἐν αἰγείῳ - κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης -
 δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ἕγρον ἔλαιον,
 80 εἴως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
 ἢ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἠνία σιγαλόεντα,
 μάστιξεν δ' ἐλάσιν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιν·
 αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτήν,
 οὐκ οἶν· ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
 85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλὲς ἴκοντο,
 ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανόι, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
 ἐνθ' αἶγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα,
 90 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἵματα χερσὶν ἔλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·
 στεῖβρον δ' ἐν βρόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνῶν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλός, ἧχι μάλιστα
 95 λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
 δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·
 εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι ἀυγῆ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
 100 σφαίρη ταῖτ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῆσι δὲ Νανσικῆα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 οἴη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηῦγέτον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν

τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 105
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὡς ἢ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι, 110
 ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλά·
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.

σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεία· 115
 ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη·
 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐζόμενος δ' ὠρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 ἦ ἔ' οἴγ' ὑβρισταί τε καὶ ἀγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, 120
 ἦς φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
 ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή,
 Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὄρεων αἰπεινὰ κάρηνα,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.

ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν ἀνδρῆντων; 125
 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.

Ὡς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσσετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
 φύλλον, ὡς ῥύσαιο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.
 βῆ δ' ἴμεν, ὥστε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκὴ πεποιθώς, 130
 ὅστ' εἶσ' ὕόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 δαίεται· ἀντάρ ὁ βουσι μετέρχεται ἢ οἴεσσι,
 ἦς μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ε' γαστήρ,

- μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐς πνικινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 135 ὡς Ὀδυσσεὺς κούρησιν εὐπλοκάμοισιν ἔμελλεν
 μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἑῶν· χρεῖῳ γὰρ ἴκανεν.
 σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμη·
 τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὔχουσας·
 οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῆ γὰρ Ἀθήνη
 140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
 στή δ' ἄντα σχομένη· ὃ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 ἢ γούνων λίσσοιτο λαβῶν εὐώπιδα κούρη,
 ἢ αὐτῶς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν
 λίσσοιτ', εἰ δείξεις πόλιν, καὶ εἵματα δοῖη.
 145 ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοῦσατο κέρδιον εἶναι,
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μελιχίοισιν,
 μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μελίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτός ἐσσι.
 150 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,
 Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἰδός τε μέγεθός τε φνὴν τ' ἀγχιστα εἴσκω·
 εἰ δὲ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τριζμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τριζμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κείνος δ' αὖ πέρι κῆρι μακάστατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὄφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δήλοϊ δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ

φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα -
 ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τὴν ὁδόν, ἧ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι - 165
 ὣς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δὴν· ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης·
 ὣς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἔεικοστῷ φύγον ἡματι οἴνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῆμα φόρει, κραιπναί τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ἰγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι πεν καὶ τῆδε πάθω κακόν. οὐ γὰρ οἴω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τῆδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
 ἄστν δέ μοι δεῖξον, δὸς δέ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἴλημα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ' ἰούσα.
 σοὶ δέ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοιναῖς· 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνῆρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάσματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί. 185
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΰδα·
 ξεῖν'· ἐπεὶ οὔτε κακῶ, οὔτ' ἀφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·
 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρῆ τετλάμεν ἔμπης - 190
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέστην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις,

οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 ἄστνυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.

195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσθ' ἐφύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι,
 200 ἢ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 οὐκ ἔσθ' οὔτος ἀνὴρ διερός βροτός, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται,
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρῆ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βροῶσιν τε πόσιν τε·
 210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῶ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν·
 κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 πάρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἶματ' ἔθηκαν·

215 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἦρωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῆσιν.
 δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἀμφίπολοι, στήθ' οὔτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὦμοιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
 220 χρίσομαι· ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.

ἀντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθῶν.

Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 αὐτὰρ ὃ ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους· 225

ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλός χνόον ἀτρογέτιο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἄμφι δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος 230
 οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθει ὁμοίας.

ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. 235

ἔξετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·

Κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 240
 Φαιήκεσθ' ὄδ' ἀνῆρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόςδε πόσις κεκλημένος εἶη,
 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι ἀντόθι μίμνειν! 245
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρωσίν τε πόσιν τε.

Ὡς ἔφαθ'· αἰ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἣ δ'
 ἐπίθοντο·

παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρωσίν τε πόσιν τε.

- ἦτοι ὃ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 250 ἄρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Ἀντάρ Ναυσικάα λευκόλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἄν δ' ἔβη αὐτή.
 ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 255 Ὅρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὄφρα σε πέμψω
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
 ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδειν· δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγρούς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 260 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
 αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν - ἦν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόλης,
 λεπτή δ' εἰσίδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω.
 ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορή, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς,
 ῥντοῖσιν λάεσσι κατωρχέεσσ' ἀραρυῖα.
 ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἔρετμά.
 270 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος, οὐδέ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἔρετμά νεῶν καὶ νῆες εἴσαι,
 ἦσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὄωσι θάλασσαν -
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμεύη - μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον -
 275 καὶ νύ τις ὦδ' εἶπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῆ.

ἢ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὔτινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἢ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρετος θεὸς ἦλθεν, 280
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 βέλτερον, εἴ κ' αὐτὴ περ ἐποικομένη πόσιν εὖρεν
 ἄλλοθεν· ἢ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοὶ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο. 285
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἣτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
 ἢτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἔόντων
 ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 ξεῖνε, σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. 290
 δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ἀγχι κελεύθου,
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λεμιῶν·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἄλωή,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰσόκεν ἡμεῖς 295
 ἄστυδε ἔλθωμεν, καὶ ἱκώμεθα δώματα πατρὸς.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαίηκων ἴμεν ἐς πόλιν, ἢδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ, καὶ ἂν παῖς ἠγήσαιο 300
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι εἰκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαίηκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος. ἀλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύνθωσι καὶ αὐλή,
 ὦκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἱκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς ἀνγῆ, 305
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,

κίονι κεκλιμένη· δμωαὶ δὲ οἱ εἶατ' ὄπισθεν.
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται ἀνγῆ·
 τῷ ὄγε οἴνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὧς.

310 τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.

[εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρή τοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι

315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἵμασεν μᾶστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἰ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 αἰ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

ἡ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίατο πεζοί,

320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόω δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.

δύσετά τ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο

ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.

αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·

Κλυθή μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη!

325 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐπὸς ἄκουσας

ῥαιομένου, ὅτε μ' ἐρῶαιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

— δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἢδ' ἐλεεινόν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·

αὐτῷ δ' οὐπω φαίνεται ἐναντίη· αἶδετο γὰρ ῥα

330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιεν

ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι.